

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko Wojskowej Agencji Mieszkaniowej Oddział Regionalny w W.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2008 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt V Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 11 października 2007 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił zażalenie powoda J. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 sierpnia 2007 r., w którym odrzucono apelację. W uzasadnieniu wskazano, że na postanowienie Sądu drugiej instancji, a takim jest Sąd Okręgowy, zażalenie przysługuje do Sądu Najwyższego, a nie jak to wskazał skarżący, do Sądu Apelacyjnego.

W zażaleniu skarżący, wnosząc o uchylenie powyższego postanowienia, zarzucił naruszenie art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. W uzasadnieniu podał, że Sąd Okręgowy odrzucając apelację na podstawie art. 370¹ k.p.c. działał jako Sąd pierwszej instancji, co oznacza, że na postanowienie tego Sądu zażalenie przysługuje do Sądu Apelacyjnego. W dalszej części pełnomocnik stwierdził, że Sąd Okręgowy winien przekazać akta do Sądu właściwego zgodnie z art. 200 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkami określonymi w tym przepisie. Takim postanowieniem jest postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia apelacji, a orzekający w tym przedmiocie sąd działa jako sąd drugiej, a nie pierwszej instancji, choćby wydał je w wyniku własnej kontroli apelacji, a nie po rozpoznaniu zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Nie ulega zatem wątpliwości, że sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji o odrzuceniu apelacji jest Sąd Najwyższy (por. postanowienie SN z 30 maja 2006 r., I CZ 25/06, niepubl.).

Tym samym zażalenie skierowane zostało do sądu niewłaściwego. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że zażalenie wniesione do niewłaściwego sądu jest niedopuszczalnym środkiem zaskarżenia i podlega odrzuceniu (por. postanowienia z 17 lutego 2002 r., V CZ 66/02, niepubl.; z 3 marca 2005 r., II CZ 2/05, niepubl.; z 6 listopada 2003 r., II CZ 98/03, niepubl.). Niezależnie od tego, twierdzenia skarżącego odnośnie do obowiązku przekazania sprawy przez sąd zgodnie z art. 200 k.p.c. do właściwego sądu drugiej instancji nie są trafne. Niezależnie od tego, że to właśnie Sąd drugiej instancji podejmował decyzję, przywołany art. 200 k.p.c., ma zastosowanie do stwierdzenia niewłaściwości sądu pierwszej instancji, a nie w przypadku wskazania przez skarżącego niewłaściwego Sądu do rozpoznania środka odwoławczego.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398¹⁴ i art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.